

CULTUUR

Matthäuspasion door Cantatrix: helder en fris

RECENSIE MATTHÄUSPASSION

★★★★☆

Plaats Bonifatiuskerk, Leeuwarden **Gebeurtenis** Bachs Matthäuspasion door Vocaal Ensemble Cantatrix o.l.v. Geert-Jan van Beijeren Bergen en Henegouwen. **M.m.v.** Nico van der Meel, Rudmer de Vries, Frans Fiselier, Pierre Mak, Heleen Koele, Concerto d'Amsterdam, Roder Jongenskoor **Belangstelling** uitverkocht **Bijzonderheid** vrijdag vond de uitvoering plaats in Dokkum (Grote Kerk), vanavond is deze in Groningen (Nieuwe Kerk). Beide uitvoeringen uitverkocht

Rudolf Nammensma

Het monumentale dubbelkoor waarmee Bachs *Matthäuspasion* opent, stond in de vertolking van Vocaal Ensemble Cantatrix als een huis. Aanzwellende secties doorkruisen subtiel het klankbeeld, maar er was ook rust en gelatenheid. Dit was geen doorsnee uitvoering, maar een waarover goed was nagedacht.

Geert-Jan van Beijeren, het brein achter deze interpretatie, ging het zo te horen bovenal om een natuurlijk verlopend verhaal. En inderdaad.

Het *Ja, nicht auf das Fest* klonk niet opgefokt en ook het commentaar op het reukwater, dat men volgens het koor beter voor

veel geld had kunnen verkopen, was een gedoseerde en klonk eerder als een zijdelingse opmerking dan als een agressieve.

Nuancering was het toverwoord. In kleuringen en in dieptewerking. Cantatrix volgde Van Beijeren op de voet. Net als Concerto d'Amsterdam, het authentiek uitgeruste en karaktervol musicerende orkest, bekend van de *Orfeo* op Soestdijk.

Het solistenteam was wat het moest zijn. Geen zwakke schakel te bekennen. Wel telde men twee relatieve nieuwkomers: tenor Rudmer de Vries, onlangs toegetreden tot de Dutch National Opera Academy. Hij liet een energiek, egaal en kernachtig geluid horen.

De ander was de alt Maria Fiselier, vorig jaar afgestudeerd aan het Koninklijk Conservatorium Den Haag. Een warme, ontspannen stem, prachtig. Terecht dat pa Frans – zanger van de bas-aria's en docent van De Vries – haar voordracht met goedkeurende blikken gadesloeg.

De rest van de bezetting bestond uit bekende namen en voldeed eveneens.

De Jezus van Pierre Mak was iets bijzonders: hij gaf langgerekte klinkers een extra 'boost' en won daarmee aan overwicht. De hem omspelende strijkers klonken nu eens niet zijig, maar helder en fris.

Net als de hele uitvoering. Al had een scherper spel met de dynamiek hier en daar de zaak geen kwaad gedaan.